

Arrest

nr. 156 445 van 13 november 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 15 oktober 2009 wordt deze aanvraag onvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Op 10 september 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde).

1.2. Op 16 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 3 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoeker kennis neemt op 26 maart 2014. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie - met name dat verzoeker hier sinds februari 2005 verblijft, dat hij werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, dat hij loonfiches, attesten van de belastingen en van de RSVZ voorlegt, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hiervan attesten voorlegt, dat hij lid is van een sportclub, van de bibliotheek en van ABW, dat hij een cursus Maatschappelijke Oriëntatie heeft gevolgd en een inburgeringscontract voorlegt, dat hij een Belgisch rijbewijs voorlegt, dat hij een vriendenkring zou uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorlegt - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 08.02.2005, werd afgesloten op 30.01.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Met betrekking tot de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Uit het dossier blijkt bovendien dat verzoeker reeds een aanvraag conform artikel 9ter heeft ingediend op 30.03.2009, die werd afgesloten met een ongegronde beslissing op 10.09.2012. Ook hier kan nog opgemerkt worden dat het feit dat het onderzoek in het kader van deze procedure enige tijd in beslag heeft genomen, geen buitengewone omstandigheid vormt die verzoeker nu zou verhinderen terug te keren naar het land van herkomst. Verzoeker was immers steeds op de hoogte dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en de procedure conform artikel 9ter en wist dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Niets verhindert verzoeker derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en de aanvraag conform de geëigende procedure in te dienen “

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het beginsel van de redelijke termijn. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1e onderdeel: schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet

A. Principes

Artikel 9 bis Vw (ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980) voorziet een uitzondering op het principe vermeld in artikel 9 lid 1 (de machtiging) en lid 2 (de regel) Vw, waarin wordt gesteld dat een aanvraag tot machtiging voor verblijf voor meer dan drie maanden in principe moet aangevraagd worden in de Belgische ambassade in het land van oorsprong.

De uitzondering bestaat erin dat “in buitengewone omstandigheden” en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging kan aangevraagd worden bij de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling verblijft.

Artikel 9 bis Vw bevat enkel negatieve criteria inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch geen criteria voor een beoordeling ten gronde.

Buitengewone omstandigheden zijn dus omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Deze definitie is vaag en algemeen, maar er bestaat geen andere, en voor het overige gaat het om een beoordeling van geval tot geval.

Dit betekent dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving en rekening houdend met artikel 9bis §2 Vw.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden¹.

B. Toepassing in concreto

1e onderdeel: schending van artikel 9 bis Vw

De aangevochten beslissing dd. 03/03/2014 stelt dat het verzoek, gebaseerd op artikel 9 bis Vw, onontvankelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onderscheid tussen 2 fasen, zijnde een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde.

(zie arrest RVV nr. X van 28 april 2009 in de zaak RvV X)

Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie –en Asielbeleid van 03 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd. 03/03/2014 bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België rechtvaardigen.

De aangevochten beslissing verwijst voor de onontvankelijkheid naar volgende (3-tal) argumenten:

1° de elementen mbt de (hoge graad van) integratie in de Belgische samenleving, zijnde het voorleggen van een arbeidscontract, loonfiches, attesten van de belastingen en van de RSVZ, inburgeringscontract, Belgisch rijbewijs, het spreken van de Nederlandse taal, lid zijn van een sportclub, van de bibliotheek en de vakbond ABVV, het volgen van taal- en VDAB-cursussen, het werkbereid willen zijn, opbouw van sociale contacten/netwerken, zijn elementen die het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 lid 2 Vw. 2° de lange duur van de asielprocedure, namelijk 3 jaar is niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kunnen worden beschouwd en vormt geen grond voor regularisatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. 3° m.b.t. de medische toestand van verzoeker stelt tegenpartij dat deze buiten de context vallen van artikel 9bis;

Tegenpartij meldt tenslotte dat ter ondersteuning van zijn aanvraag “betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980 beroept.

We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Na deze arresten heeft tegenpartij zijn praktijk aangepast: er wordt teruggegrepen naar de vroegere praktijk, voorafgaand aan de instructie.

Niettegenstaande bovenvermelde opsomming is verzoeker de mening toegedaan dat er wél degelijk t.a.v. zijn aanvraag zeker één element als buitengewone omstandigheid kon weerhouden worden in de zin van artikel 9bis Vw.

In het bijzonder heeft verzoeker het over het niet door tegenpartij aanvaarden van zijn zware psychische problemen.

(zie RVV 21/12/2009, T. Vreemd. 2010, blz 156)

Het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter Vw kan als buitengewone omstandigheid dienen voor de aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis Vw, vermits de medische toestand kan verhinderen dat de aanvrager naar zijn land van herkomst terugkeert.

(RVV 16/02/2009, nr. X)

Verzoeker heeft nog steeds (1,5 jaar) een hangende beroepsprocedure bij de RVV (met rolnummer X) tegen de ongegronde weigeringsbeslissing van tegenpartij van 10/09/2012 m.b.t. zijn medische regularisatieaanvraag ogv artikel 9ter Vw.

Daarbij merkt verzoeker op dat in het kader van deze door verzoeker ingestelde medische regularisatieprocedure ogv artikel 9ter Vw dd 30/03/2009 door tegenpartij op 15/10/2009 (2 maand voor indiening artikel 9bis Vw) ontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker meent aldus dat tegenpartij zich in de huidige bestreden beslissing niet aan de motiveringsverplichting gehouden heeft.

Verzoeker is dan ook van mening dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Dat dit eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is.

2e onderdeel : schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijke termijn

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen. Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen².

Verzoeker meent dan ook dat tegenpartij schending heeft gemaakt van deze redelijke termijn.

Immers mag uit de bestreden beslissing alsook uit de gegevens van het administratief dossier duidelijk blijken dat het onderzoek van tegenpartij zeer lang (in casu 4 jaar en 4 maand !!) heeft geduurd.

De argumentatie dat tegenpartij voorhoudt dat er bij dergelijke regularisatiedossiers een 'zekere' behandelingsperiode nodig is, raakt kant noch wal. En dit gelet op haar omvangrijke personeelsdienst en haar jaarlijkse beslissingen die in dergelijke regularisatiedossiers wél genomen worden.

Dit blijkt ook uit de cijfer rapporten van 2009, 2010 en 2011 die tegenpartij zélf op zijn website (14/02/2012) heeft geplaatst: in die rapporten staan cijfers van het aantal regularisaties die toegekend zijn op basis van de verschillende criteria ten gronde.

Met dergelijke enge zienswijze van tegenpartij lijkt het voor verzoeker duidelijk dat dit op gespannen voet staat met het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijke termijn.

Verzoeker is dan ook van mening dat tegenpartij niet op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan en dat de verplichting om zijn dossier binnen een redelijke termijn te onderzoeken, overschreden is.

Anders oordelen (dit is dus het moment waarop de beslissing door tegenpartij pas wordt genomen) zou aan de tegenpartij, die aan geen maximumtermijn gebonden is om een beslissing te nemen, een te grote discretionaire appreciatiebevoegheid verlenen, waardoor de rechtsonzekerheid blijft bestaan.

Het feit dat de onderzoeks – en beslissingsbevoegdheid bij dezelfde instantie behoort en er aldus dezelfde onderzoeks – en beslissingstermijnen gehanteerd worden, had tegenpartij er nog meer toe moeten aanzetten om zorgvuldig te werk te gaan.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.

3e onderdeel: schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de formele motiveringsplicht

De controle van de administratieve rechter beperkt zich niet tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar omvat ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven³. Derhalve moeten de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Het rechterlijk toezicht op de motieven sluit hier alleen in dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing⁴.

Welnu, uit bovenstaande argumentering (zie 1e en 2e onderdeel van dit verzoekschrift), mag blijken dat verzoeker de mening toegedaan is dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd was, daar de motieven niet toelaten na te gaan of tegenpartij met alle gegevens

rekening heeft gehouden en de bevoegdheid die haar ter zake werd toebedeeld ter harte heeft genomen voor wat de ontvankelijkheidsfase van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft.

Bijgevolg is er dan ook sprake van schending van het motiveringbeginsel, meer bepaald die van de formele motiveringsplicht en van artikel 62 Vreemdelingenwet.

Dat ook dit derde onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

3.2. Met de thans bestreden beslissing van 3 maart 2014 wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als onontvankelijk beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.3. In een eerste onderdeel is verzoeker de mening toegedaan dat er ten aanzien van zijn aanvraag, vermeld in punt 1.2., zeker één element is dat als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar zijn zware psychische problemen en betoogt dat er een schending is van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de in de aanvraag aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van verzoeker. Hij motiveert hieromtrent als volgt: *“Met betrekking tot de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Uit het dossier blijkt bovendien dat verzoeker reeds een aanvraag conform artikel 9ter heeft ingediend op 30.03.2009, die werd afgesloten met een ongegronde beslissing op 10.09.2012. Ook hier kan nog opgemerkt worden dat het feit dat het onderzoek in het kader van deze procedure enige tijd in beslag heeft genomen, geen buitengewone omstandigheid vormt die verzoeker nu zou verhinderen terug te keren naar het land van herkomst. Verzoeker was immers steeds op de hoogte dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en de procedure conform artikel 9ter en wist dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten.”*

De Raad wijst op artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit deze bepaling volgt dat de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen buitengewone omstandigheden meer kunnen uitmaken. Hieruit volgt echter geenszins dat medische elementen nooit buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Dit werd overigens bevestigd door de Raad van State in het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Een te stringent onderscheid tussen de procedures 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet kan niet op absolute wijze worden opgeworpen.

De vraag die zich aldus stelt, is of verzoeker de medische elementen die hij in zijn aanvraag aanhaalde als buitengewone omstandigheid reeds had ingeroepen naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarnaar de gemachtigde refereert. Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet andere medische elementen heeft ingeroepen dan de medische elementen die werden ingeroepen in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet; evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

De gemachtigde wijst erop dat de aangehaalde medische elementen werden beoordeeld in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter die op 10 september 2012 ongegrond werd verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing houdt in dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Gezien deze vaststelling acht de Raad het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de medische elementen aangehaald in de aanvraag, vermeld in punt 1.2., niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat hij een hangende beroepsprocedure heeft tegen deze ongegrondheidsbeslissing. Op het ogenblik dat de gemachtigde de bestreden beslissing nam, was de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet afgesloten. Ingevolge het "principe du préalable" wordt de beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geacht in overeenstemming te zijn met de wettelijke bepalingen tot het tegendeel bewezen wordt. Aldus kon de gemachtigde er dat ogenblik op kennelijk redelijke wijze er van uitgaan dat - gezien de ongegrondheidsbeslissing van 10 september 2012 - er geen medische beletselen voorhanden waren die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het gegeven dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing doet hieraan geen afbreuk. De door de gemachtigde genomen ongegrondheidsbeslissing wordt tot aan de eventuele vernietiging ervan door de Raad immers geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('privilège du préalable') en het door verzoeker hiertegen ingestelde beroep bij de Raad kent geen opschortende werking. De gemachtigde diende dus niet de uitkomst van de annulatieprocedure voor de Raad af te wachten teneinde deze elementen in zijn beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te kunnen opnemen.

In het kader van huidig beroep kan de Raad evenmin rekening houden met de uitkomst van het beroep ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing. De Raad dient zich voor de beoordeling van de wettigheid van huidige bestreden beslissing te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door de gemachtigde. Op dat ogenblik heeft de gemachtigde terecht vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische gronden was afgesloten.

Met dit betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde met miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, heeft geoordeeld dat: *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"*. Een schending van artikel 9bis blijkt niet.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

3.4. In een tweede onderdeel wijst verzoeker erop dat het 4 jaar en 4 maand heeft geduurd vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Een schending van de redelijke termijn wordt aangevoerd.

De gemachtigde dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis afzonderlijk te behandelen. De vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen.

Het kan de administratie niet ten kwade worden geduurd de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan verzoeker *ipso facto* geen recht op verblijf (RvS 2 oktober 2000, nr. 89.980).

Verzoeker toont bovendien evenmin aan welk belang hij heeft bij dit middelonderdeel noch welk voordeel hij hieruit kan halen, in de zin dat een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg zou hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757; RvS 5 maart 2007, nr. 168.530; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde niet op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan maar laat na te duiden met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden of welke door hem aangebrachte elementen verkeerd zouden zijn beoordeeld. Hij beperkt zich tot een algemene zin maar toont niet *in concreto* aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of een miskenning van de voorliggende gegevens. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker met zijn beschouwingen aangeeft niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, doch geen kennelijke wanverhouding aantoonst tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, zodat een schending van het evenredigheidsbeginsel niet blijkt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

3.5. In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet aan. Dienaangaande dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd daar de motieven niet toelaten na te gaan of de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle gegevens en de bevoegdheid die de gemachtigde wordt toebedeeld in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarbij hij verwijst naar zijn uiteenzetting onder de eerste en tweede middelonderdelen. Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat deze onderdelen niet gegrond zijn. Er werd niet aangetoond dat de gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Daar het derde onderdeel volledig wordt opgehangen aan de vorige twee onderdelen, wordt evenmin aannemelijk gemaakt de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Het derde onderdeel is niet gegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES